

Újpest-Belsőváros

2008. 01. 01.

Loránt Gábor

Ő A KEZDET ÉS A VÉG

Olvasandó (lectio): Ézs 44,6-8

Alapige (textus): Jel 22,13

(Jézus Krisztus mondja:)

Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

Imádkozzunk!

Urunk! Esztendő fordulóján annyi minden terhel bennünket, és annyi minden reménység van bennünk, és ez a kettő egymással vetekszik életünkben. Ha a múltat tekintjük, a 2007-es esztendőt, akkor eszünkbe jutnak a betegségek, a bajok, a nyomorúságok, az örömmel együtt, s amikor előre nézünk, akkor reménykedünk is, meg szorongás is van bennünk. De Urunk, olyan jó tudni, hogy Te vagy az időnek Ura, és legfőképpen Te vagy a mi Urunk. Ilyen bizalommal hadd forduljuk Hozzád, hogy Te, Aki kezdedben tartottad a 2007-es esztendőt, Te tartod kezdedben a 2008-ast is. Ajándékozz meg bennünket bátor hittel, Rád figyeléssel, és különösképpen is azzal, hogy engedelmesen várjuk a Te eligazító szavadat, hogy lépésről lépésre mutasd az utat, merre kell mennünk, hogy ne tévedjünk el ebben a világban. Kérünk, hogy most is add Szent Lelkedet, és add Igédet, hogy jobban érthessünk, hogy jobban szerethessünk, hogy jobban megismerhessünk Téged. Jöjj közénk, és taníts bennünket!

Ámen.

Isten **bűnbocsátó kegyelmének** hirdetése:

(Isten mondja:) *Én, én vagyok az, aki eltörlöm álnokságodat önmagáért, és vétkeidre többé nem emlékezem.* (Ézs 43,25)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

A szilveszter és új esztendő első napja mindig a visszatekintés és az előretekintés ideje.

A visszatekintésé, hogy mi történt az elmúlt évben, milyen volt a 2007-es év. Mi volt benne jó, és mi volt benne rossz. Mi volt az, ami Isten kezéből jött, és mi volt az, amit mi rontottunk el. Mik voltak a bűneink, nyomorúságaink, és mikor tudtunk egyszer-egyszer úgy igazán engedelmeskedni Istennek. Milyen bajok és nyomorúságok értek utol bennünket. Milyenek voltak az örömeink, a munkánk és a pihenésünk, és vajon milyen lesz az elkövetkezendő esztendő.

Ahogy éjfél után az áhítatban is hallottuk, amikor Bogi testvérünk feltette a kérdést, hogy vajon tisztában vagyunk-e azzal, hogy talán 2008 lesz életünk utolsó esztendeje, és hangsúlyozta, hogy nem riogatni akar bennünket, de tisztában vagyunk-e ezzel?

És amikor előre tekintünk, akkor megint csak ez a kettősség van bennünk, hogy ott van szívünkben a remény, hogy minden élő hitre jutott ember tudhatja: nincs semmi, ami ne az ő javát szolgálná. Mert *akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...* (Róm 8,28).

Ugyanakkor mégis ott van bennünk az aggodalmaskodás olyan sok dolog miatt. Ne hazudjunk önmagunknak sem! Mert bizony a hívő emberek is tudnak aggódni anyagiak miatt, a gazdaság állapota miatt, az országunk miatt, az egyéni életük, az egészségük miatt. Olyan sok minden van bennünk, ami aggódással, és olyan sok minden, ami reménységgel tölt el.

Így szoktunk visszatekinteni mindig az előző esztendőre is. Így szoktunk reménységgel előre nézni, sokszor terveket kovácsolni. Eltervezni, hogy mit fogunk tenni majd a következőkben. De most, az Ige alapján arra hívom a Testvéreket, és arra hívom saját magamat is, hogy tekintsünk vissza és tekintsünk előre, de tekintetünkkel ne csak egy esztendőt fogjunk át, hanem nézzünk vissza a kezdetre, és nézzünk előre, a végre. Magyarul: nézzünk fel Istenre, aki maga *az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég*. Mert hogyha Őrá nézünk, akkor tudjuk

bátorsággal megfutni az előttünk álló esztendőt. Ha mindig Őrá nézünk, akkor az aggodalom kivész a szívünkéből. Ha mindig Őrá nézünk, akkor tele leszünk reménységgel és bizakodással. Mert Jézus Krisztus a mi reménységünk.

Három kifejezés-pár áll előttünk: *Ő az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég*. Vajon ez a három kifejezés-pár ugyanazt mondja? Természetesen ugyanazt, és mégis mást! És most nézzük meg, hogy miért beszél így Önmagáról az Úr Isten!

1 Az első kifejezés-pár ez: *én vagyok az Alfa és az Ómega...* Tudjuk, még akik soha egyetlen szót sem tanultak görögül, azok is tudják, hogy az „alfa” (α) a görög ábécé első betűje. És hogyha az örökkévalóságra tekintő üzenetet keressük, akkor a kezdetnek a jelképe.

A görög betűk egyúttal mindig számot is jelentettek, és az „alfa” számértéke: „1”. Ez a legkisebb szám. Tehát a legelső betű és a legelső szám a számegyenesen. Az omega (ω) viszont a betűsor huszonnegyedik, utolsó betűje, így jelképesen értve a végnek a jelképe. Egyébként a görögben a számértéke: 800, és az ábécében a legnagyobb számot képviselte.

Tehát tudnunk kell azt, hogy az alfa az első betű, az omega az utolsó betű, de azt, hogy Isten az alfa és omega, s csak annyit jelentene a számunkra, hogy Ő van ott, az elején, és Ő van ott, a végén? Csak az első és a huszonnegyedik betűt jelentik a számunkra?

Egyszer talán már utaltam erre valamelyik bibliaórán vagy istentiszteleten, hogy régen a nagyobb áruházak neve az volt, hogy „ABC”. (Ma is van, csak fordítva, hogy „CBA”). Vagy ismert volt az a gyermeklexikon, amelyet így hívtak, hogy „Ablak-Zsiráf”. Talán a Testvérek is vették gyermekeiknek, unokáknak ezt a könyvet. Vagy az „analfabéta” is nem csak az az ember, ki pontosan az „A” és a „B” betűt nem ismeri, az összes többit igen, hanem azt jelenti, hogy nem tud írni-olvasni.

Az „Alfa” és az Omega” azt jelenti, hogy „minden”. Vagy ahogyan németesen szoktuk mondani: „ától cettig” (A-tól Z-ig), minden! A teljes ABC a görög gondolkodásban is a teljességet jelentette. Pl. a nap 24 óráját a 24 betűjel jelképezte. Az alfa és az omega együtt, a kettő együtt a mindenséget, az isteni erőnek a teljességét, magának Istennek a teljességét, a teljhatalmat, a mindenhatóságot jelentette. Az alfa és az omega a teljesség a térben és az időben, Isten mindenütt jelenvalósága a térben és az időben.

Pál apostol is így ír, azaz így mondja az athéni beszédében: „... hiszen nincs is messzire egyiküinktől sem; mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. (ApCsel. 17.27b-28a).

S mit mond Jézus? „...íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28,20). Ezt minden keresztteléskor el szoktuk mondani. Tudjuk, mert ismerjük az Igét. Az, hogy minden napon a világ végezetéig, azt jelenti, hogy „mindenkor” és „mindenhol” a hívőkkel van Jézus Krisztus.

Amikor Mózesnek Isten bemutatkozott, és azt mondta, hogy „VAGYOK, AKI VAGYOK”, akkor – bár ennek a görög fordítása az, hogy „Én vagyok a létező” –, és ez az örökkévalóságra utal, de ez nem filozófiai kategória, hogy „Én vagyok a létező”. Van egy olyan jelentés-árnyalata (erre is utaltam már egyszer), hogy a „Vagyok, aki vagyok”, az azt jelenti, hogy „Vagyok, aki veled vagyok”. „Vagyok, aki szeretlek téged”. „Vagyok...”, vagy másképpen: „könyörülök, akin könyörülök”. „Kegyelmezek, akinek kegyelmezek”. „És mivel veled beszélek, és szeretlek téged, ezért rajtad könyörülök, és neked kegyelmezek”. Vagyok, aki vagyok, vagyok, aki veled vagyok, mostantól kezdve mindörökké.

Láttuk Mózes élettörténetéből, hogy minden lépésében vele volt Isten. Bármerre ment, elhívásának pillanatától kezdve, mindig tudhatta, hogy ott van Isten vele. De azért voltak nehézségei. Volt, amikor a nép lázadozott, és vissza akart menni Egyiptomba, de Mózes azért tudott olyan alázatos ember lenni, ahogyan olvassuk az Igében: *Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb.* (4Móz 12,3), mert minden nap tudta, és minden nap átélte, hogy Isten vele van.

Amikor nem vagyunk alázatosak, amikor én is tudom, hogy nem vagyok alázatos, vagy zúgolódó vagyok, akkor az azért van, mert elfelejtkezem arról, hogy Isten minden napon velem van, a világ végezetéig.

„Vagyok, aki vagyok”, azaz: „Vagyok, aki veled vagyok”, a társ, a hozzám beszélő, a velünk közösséget vállaló Isten. A „Vagyok, aki vagyok”, az maga Jézus Krisztus, mert Őbenne vállalt velünk Isten közösséget, a maga teljességében. Őt küldte el azon az első karácsonyon, hogy testté legyen, hogy velünk legyen. Hogy velünk vándoroljon utunkon Jézus.

Van Tolsztojnak egy gyermekmeséje, a Panov apó. Egy öreg cipész, aki azt álmodta, hogy Jézus megígérte neki, hogy karácsonykor eljön hozzá. És jött egy koldus, akinek Panov apó adott egy karéj kenyeret. Aztán jött egy fiatalasszony, akinek a gyermeke mezítláb volt a nagy hidegben, s akkor Panov apó keresett neki egy kész pár kicsinyke cipőt.

Aztán jött egy öregasszony, akire rámosolyodott, de Jézust hiába várta. Aztán rádöbbsent, hogy mégis Jézus kereste fel őt a koldus, a mezítlás gyermek és az öregasszony képében: azoknak a képében, akiket szeretni tudott.

Ha ez a megható mese talán így nem is igaz, de igaz úgy, hogy Isten mindenkor és mindenhol velünk lehet. Csalódásban, betegágyon, ravatal mellett, sőt örömben és bánatban, jó és rossz napokon egyaránt. Mert Ő Immánuel – velünk az Isten. Jézus Krisztusban velünk az Isten, és soha többé nem hagy el bennünket.

Én vagyok az Alfa és az Ómega... ez azt jelenti, hogy az idők kezdetétől az idők végéig Isten velünk van. És hol van velünk? Velünk van a mindennapokban, velünk van a gyülekezetben is, hiszen amikor a Heidelbergi Káté felteszi a kérdés, hogy „Mit hiszel az anyaszentegyházról”, akkor így kezdődik a válasz, hogy „Hiszem, hogy Isten Fia, a világ kezdetétől fogva annak végéig Szent Lelke és Igéje által magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe” (54. kérdés-felelet).

Igen! Magának a gyülekezetnek a léte, a gyülekezetnek a csodája is azt beszéli, hogy Isten velünk van, Jézus Krisztus velünk van a világ kezdetétől fogva annak végéig. S akkor hol van a joga, és hol van a lehetősége az aggodalmaskodásnak? Hol van a joga, és hol van a lehetősége annak, hogy aggódjunk az életünk, az egészségünk, a pénzünk felől? Országunk sorsa felől? Hiszen minden Isten kezében van. Ő az első és utolsó. Nincs az időben és nincs a térben olyan esemény, amely nem az Ő kezéből jönne. Akár úgy, hogy aktívan akarja és elkészíti, akár úgy, hogy valami miatt megengedi.

Olyan sok miatt háborgott a hívő nép az elmúlt esztendőkből, de ne felejtsük el, hogy ami rossz, ami nem tetszik nekünk, azt is Isten engedte meg, még hozzá a javunkra!

Én vagyok az Alfa és az Ómega, én vagyok a MINDEN!

2 De van egy másik fogalom-pár is: *Én vagyok... az első és az utolsó...* Ézsaiásnál is ezt olvassuk, ezért is választottam Ézsaiás könyvének 44. részéből ezt a pár igeverset, hiszen ott is ezt olvassuk: „*Én vagyok az első és az utolsó*” (rész 6. vers).

Nagyon fontos tudnunk azt, hogy az első, az helyi viszonylatban is, és időben is elsőséget jelent. Ennek a szónak a gyöke: a „fej”. Az utolsó viszont azt jelenti, hogy „hátulsó, következő, jövődó, utolsó”. És a gyök egy ige: késlekedni, időzni, hátramaradni. Ez a héber nyelvben így van, Ézsaiásnál így van, de a görögben is így van. Ezeket a szavakat talán ismerik is a Testvérek: a „protosz”, az első, a legelső, a legrégebbi. (Pl.

ilyen szavakban használjuk, hogy „prototípus”). Az „exchatos” pedig a szélső, az utolsó, a végső, a legkésőbbi, a legutolsó. Ez azt jelenti, hogy Istentől indul el ez a világ, és Hozzá érkezik. Ő a teremtő és Ő az újjáteremtő. Ő az, aki eleve elhívott Krisztusban már a teremtés előtt bennünket, az övéit. És Ő az, aki vár az útnak a végén. A kiválasztottakat már a teremtés előtt kiválasztotta Isten! Még akkor, amikor még nemcsak mi nem születtünk meg, de a világnak egyetlen porszeme sem volt meg, mert Isten még nem teremtett világot.

Jeremiás is beszél arról, a 139. zsoltár is beszél arról, hogy Isten már az anyaméhben ismeri az övéit. Ő formál bennünket. Mielőtt megszülettünk volna, már elrendezte a mi sorsunkat, a mi életünket.

Igen! Ebbe bele szoktunk gondolni, de abba, hogy mielőtt a világ első porszeme készen lett volna, Isten már akkor kiválasztotta az övéit. És Ő az, Aki vár az út végén. És éppen ezért nem céltalan bolyongás az életünk. Tudjuk, hogy honnan jöttünk, és hová megyünk – ha csakugyan tudjuk.

Nemcsak velünk van, hanem Ő indított el, és Ő vezet el bennünket a célhoz. Ahogyan Pál apostol is mondja: *Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.* (Fil 1,6).

Isten nem olyan, mint egy mellénk csapódó útitárs. Megyünk az úton, akár kiránduláskor, akár valamilyen más úton, és egyszer csak összetalálkozunk valakivel. Egy darabig az útitársunkul szegődik, egy darabig együtt megyünk, és aztán elhagy bennünket. Isten nem ilyen. Isten nem ilyen mellénk csapódó útitárs.

Gondoljunk a tékozló fiú történetére! Amikor a kisebbik fiú kikérte a vagyon ráeső részét, majd elment, és eltékozolta a vagyonát, felétette a vagyonát – ahogyan az Ige mondja – hitvány barátokkal és a parázna nőkkel, az apa szíve akkor is ott volt vele, és várta vissza. Mindvégig ott volt vele! Ha nem is fizikailag, de lelkileg ott volt vele, és ezért következhetett be az, hogy amikor jött hazafelé, akkor az apa már messziről meglátta őt. Mert várta, mert nézte valamilyen magasabb helyről, hogy mikor jön már vissza a fia. Mert egyszer jönnie kell! Várta haza az atyai házba. Úgy, ahogyan bennünket is vár Jézus Krisztus.

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” (Jn 14,1-3)

Jézus nem itt, a földi vándorlásunkon mellénk csapódó útitárs, Aki pont akkor hagy bennünket faképnél, amikor a legnehezebb útra készülünk,

hanem Ő indított el, Ő jár velünk, és Ő készítette el az otthont, az igazi otthont. Ő jön majd el, hogy magához vegyen bennünket, hogy „ahol én vagyok, ott legyetek ti is” – mondja Jézus.

S aztán Tamás kérdésére: „*Uram, nem tudjuk, hova még: honnan tudnánk akkor az utat?*” (Jn 14,5), Jézus megadja a kulcsot, megadja a választ: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam...*” (Rész 6b vers).

A kezdet, a vég, és az út. Ő az első és az utolsó. Ő az, aki elindított, ő az, aki vár bennünket. De ahogyan az alfánál és omegánál mondtam, hogy nem csak azt jelenti, hogy az abécé első és utolsó betűje, úgy a kezdet és a végnél is igaz az, hogy Ő az, Aki elindított, Ő az, Aki vár, és Ő az, Aki mindvégig velünk van.

3 És itt van a harmadik kifejezés-pár: *Én vagyok... a kezdet és a vég.* Ez jelenti azt is, amit az előző kettő jelentett, de hogyha megfigyeljük megint csak az eredeti szavak jelentését – hiszen így többet érthetünk meg belőle.

A kezdet az „Arché”, így van görögül. Eleje valaminek, kezdete. De ugyanakkor jelenti az uralkodást, az uralmat, a hatalmat is. Az ilyen jellegű elsőséget is jelenti. Arché – ismerik a Testvérek: az „anarchia”, a „hierarchia” szavakat. Ezekben mind ez a kifejezés szerepel.

És a „vég” pedig a „thelos”, valaminek a vége, beteljesülése, célja, végcélja, tökéletesség. De megint csak jelenti a felsőséget, a hatalmasságot, a főhivatalt – bár nem a bibliai görögben, hanem az antik görögben jelenti a végrehajtó hatalmat.

Azért az, hogy „*Én vagyok a kezdet és a vég*”, jelenti ugyanazt, mint az előző kettő (az első és az utolsó, ill. az alfa és az omega), de jelenti a teljhatalmat, az erő teljességét is, hogy hatalma van Istennek minden megcselekvésére.

Isten nem egy olyan jóakarató barát, aki drukkol nekünk. Az Ő akarata nem egy óhaj, hanem végrehajtott cselekedet, mert hatalma van hozzá. Az, hogy Ő a kezdet és a vég, az jelenti azt, hogy övé a hatalom elsősege, és övé a végrehajtó hatalom. Ő a garancia. Amikor Ő szólt a teremtésben, akkor meglett, amit kimondott. A világosság nem kezdett el tépelődni, hogy legyen-e, vagy ne legyen. Isten azt mondta, hogy legyen világosság, és lett világosság!

Éppen azért Ő a garancia, mert Neki hatalma van arra, hogy amit be akar teljesíteni, azt be is teljesíti. Hogy Ki mondja mindezt, hogy „Én vagyok”: Jézus Krisztus. Ő az Alfa és az Omega, Ő az első és az utolsó, Ő a kezdet és a vég. Mégis, a mindenségnek ez a csodálatos Királya

megalázkodott. Megszületett az első karácsonyon, élte a minden ember életét, csak hogy bűn nélkül. Aztán odaalázkodott a keresztre – érted és értem.

Ki mondja ezt, hogy „Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és az Utolsó, a Kezdet és a Vég? Nem mi mondjuk, nem valami földi hatalmasság, hanem Jézus!

! Ha pedig Ő mondja, akkor csupán egy a kérdés, hogy neked is
• Ő-e az Alfa és az Omega, az Első és az Utolsó, a Kezdet és a Vég? Ő-e a te mindenható Megváltód? A te mindenható Urad, Aki eltervezte életedet, elindított, veled van, véghezviszi mindazt, amit akar, célhoz visz el, és mindehhez megvan a hatalma is.

Így legyünk mi valamennyien Jézus Krisztus megváltottai és engedelmes gyermekei!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Olyan jó tudni, hogy 2008-ban ugyanaz maradtál, mint Aki korábban voltál, és ugyanaz maradsz az örökkévalóságig, mert Te vagy az Alfa és az Omega, az Első és az Utolsó, a Kezdet és a Vég. Te vagy a Minden! Te vagy a Mindenható! Így hadd ajánljuk a Te kezédbe a ránk következő esztendődet. Hogyha vannak is terveink, ezeket a terveket hadd vegyük Tőled! Ha vannak is gondolataink, azokat hadd szabályozza a Te akaratod! Ha vannak is reményeink, Te légy a mi egyedüli reményünk, semmi más! Minden reménységünk Belőled fakadjon, Benned gyökerezzen. És hogyha lesznek majd nehézségek – hiszen lesznek, lesznek bajok, lesznek betegségek is –, akkor is tudjuk, hogy a Te kezédben van minden, ami hasznos a számunkra. Így hadd bízzuk Rád jelenünket és jövőnket. De hadd bízzuk Rád múltunkat is, hiszen annak is Te vagy az Ura, mert Te vagy a Bűnbocsátó. Kérünk, Urunk, hogy így bocsásd meg a mi vétkeinket, és így vezess bennünket az új felé, amelyet nem ismerünk, mert a jövő titka mindaz, ami velünk történni fog, de Téged ismerünk, mert Te ugyanaz maradsz. Így bátorítsd meg szívünket 2008-ban is!

Ámen.